

книги, излѣзли отъ типографіята на Тессинга, мож човекътъ да забѣлѣжи че при него съ съставляваніи и издаване са е занимавалъ Илія Теодоровичъ Копиевскій на когото и принадлежи първото издание на руски язикъ древнитѣ списатели. Отъ неговитѣ ръкописи са вижда, че той готвилъ за печатаніе „Добродѣтелитѣ на Гораций, но успѣлъ да издаде само Езоповитѣ басни, събрани отъ Авена. Изданията на Копиевскій не падали изъ ръцѣтъ на Петра, а най-вече Езоповитѣ басни, които били не печатани заедно и на славянски и на латински.

Слѣдъ похода противъ Турцитѣ, слѣдъ заключението на единъ неудовлетворителенъ за Русскіи миръ, билъ пратенъ посланникъ отъ страна неприятелската държава да поздрави Петра и да му каже че той, съ голѣмата си мъдрость, искусно избѣгвалъ всѣка опасность. Слѣдъ като изслушалъ думата на пратения дипломатъ, монарха, намѣсто отговоръ, попиталъ знаели латински. Като получилъ посѣрдителенъ отговоръ, монарха отишалъ, зелъ изъ кабинета си Езоповитѣ басни, напѣлъ басната „Пърча на лесицата“ (тѣ паднали въ единъ кладенецъ на лесицата, слѣдъ като са избавила чрезъ дългитѣ рогове на пърча, започенала да са подсмива на избавителя си) поканилъ посланника да я прочете. Императора слѣдъ туй го оставилъ самъ. — „Слушалъ съмъ, казва Веберъ, тозъ разказъ отъ самия посланникъ.“

Другъ единъ пхтъ, единъ иностраненъ генералъ като искалъ да успокои царя увѣрявалъ го, че самъ той съ отряда си може да нападне и отмѣсти на неприятеля.

— „Не са показвайте храбъръ,“ казалъ Петъръ „когато неприятеля е далечъ трѣбва да го мислиш за по-силенъ и отъ слона, а когато е близо и